

0209 – 9. februar

På samme måte, mine brødre, døde også dere bort fra loven ved Kristi legeme. Rom 7: 4.

Når det gjelder vår frihet fra loven, er det nødvendig å legge godt merke til at denne friheten bare oppstår ved at vi dør eller dødes.

Først og fremst er dette et totalt ulogisk ord, et bedrag og fullstendig urimelig for det troens mørke vi alle lever i; at vi skal være fri fra lovens krav og dommer. Å nei, heter det alltid i hjertet, – «fri fra loven», det kan jeg slett ikke være. Jeg kjenner jo alltid dens krav og dom. Nei, var jeg fri fra loven, da var jeg jo fullkommen frelst. Nei, det er for mye! Slik taler vårt vantro hjerte.

Men da kommer apostelen og sier: Kjære bror, akkurat så fri fra lovens krav og dom er dere, fordi dere er døde fra loven og forenet med den Oppstandne. Så frie som de som allerede er frelst hjemme i himmelen. Ja, som om vi aldri hadde fått noen lov på jorden, verken ett eller ti bud. For denne friheten oppstod ved at dere har dødd fra loven, og så oppstått i en ny tilstand, som i en ny verden.

På den andre side finnes det lettsindige mennesker som altfor lett tilegner seg trøstens ord uten at de virkelig eier det Ordet taler om. Disse kan godt, i sitt kjødelige sinn, f. eks. vitne om at «vi er da fri ifra loven. Vi behøver ikke lenger bry oss om det den sier! Ingen kan jo likevel bestå innfor den».

Da kommer apostelen på ny og sier: Nei, vent nå litt! Det er ikke min mening at alle mennesker er fri fra loven. Det kommer an på om du er blitt dødet/drept fra loven. Du kan ikke uten videre frigjøre deg fra den selv.

Det er ikke alle kvinner som er fri fra loven som binder henne til ektemannen. Det avhenger av et dødsfall om hun skal bli fri. Vet dere ikke, kjære brødre, hvordan det forholder seg med loven? «Vet dere ikke at loven hersker over et menneske så lenge det lever? Den kvinnen som har en ektemann er ved ekteskapsloven bundet til sin ektemann så lenge han lever. Men hvis ektemannen dør, er hun løst fra ekteskapsloven som bandt henne til ektemannen. Men hvis hun har forhold til en annen mann mens hennes ektemann lever, skal hun kalles en hor-kvinne. Men hvis hennes ektemann dør, er hun fri fra ekteskapsloven, slik at hun ikke er en horkvinne selv om hun har giftet seg med en annen mann».

Den første og egentlige lærdommen vi får her er det vi allerede har påpekt, at det er bare gjennom en bestemt død vi oppnår frihet fra loven. Her lærer vi hvor fullstendig falskt og urettmessig det er å innbille seg at en eier nåden gjennom Kristus hvis en ikke er «blitt drept fra loven», men tvert imot ennå setter sitt egentlige håp nettopp til loven. Ennå tror at å leve mest mulig rett etter loven skal hjelpe oss til rettferdighet og frelse.

Da samtidig å tro på en nåde der vår egen rettferdighet ikke strekker til, det oppfatter mange som den rette troen på Kristus. Men det er ikke annet enn et åndelig ekteskapsbrudd. Så lenge mannen lever, er hustruen etter ekteskapsloven bundet til mannen. Slik at hun rettmessig kalles en lovbrøyer hvis hun samtidig har et forhold til en annen mann.

På denne måten sammenblandes to forskjellige grunnlag for vårt hjertes trøst. Og det to grunnlag som totalt strir mot hverandre. Nemlig å bli rettferdige gjennom loven – og det å få nåde gjennom Kristus.

En slik sammenblanding er åndelig løsaktighet, åndelig ekteskapsbrudd. Det er å svike sitt forhold til loven – som en er skyldig å oppfylle fullkomment, – hvis en vil bli rettferdig på lovens vei.

Nåde og frihet fra lovens dom tilhører et helt annet folk; nemlig dem som er drept fra loven og søker all sin rettferdighet utelukkende i den Oppstandne. Hele verden ligger i det mørke at de ikke vet at her er to vidt forskjellige åndelige riker med sine ulike lover og rettigheter. To pakter, de to Testamentene. To helt atskilte veier til rettferdighet og frelse; lovens og nådens, gjerningenes og troens (se Rom 4: 4–5).

Og i Gal 3: 10 taler apostelen så sterkt imot dem som lever på gjerningenes vei, og innbiller seg at de er under nåden. Han sier: «Så mange som bygger på lovgjerninger, er under forbannelse. For det står skrevet: Forbannet er hver den som ikke holder fast på alle de ord som er skrevet i lovens bok, slik at han gjør dem». Det vil si at på denne veien må en oppfylle alt, eller være forbannet.

Så forferdelig er den villfarelsen å håpe på nåde mens en ennå lever under loven. Det er dette som skildres med den dommen som rammer en hustru som innleder et forhold med en annen mann mens hennes ektemann lever.

Det andre vi bør lære her er hvor fullkomment fri fra lovens dom det mennesket er som er blitt drept fra loven og forenet med Kristus. Han er så fri, sier apostelen her, som en kvinne, når hun har sett sin mann dø og begravet, er fri fra loven som bandt henne til mannen.

Ekteskapets bånd er oppløst og fullstendig tilintetgjort i og med mannens død, slik at kvinnen nå fritt og uten å synde kan ekte en annen mann. Akkurat så liten rett eller makt den døde og begravde mannen har over kvinnen, så liten rett eller makt har lovens krav over den kristne som lever i samfunn og forenet med Kristus. Loven kan verken rettferdiggjøre eller fordømme slike.